

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kozma Zoltán ügyvéd (**cím**) által képviselt felperes neve(**felperes címe**) felperesnek, a Tallóssy Ügyvédi Iroda (**cím**, ügyintéző: dr. Tallóssy Frigyes ügyvéd) által képviselt alperes neve(**alperes címe**) alperes ellen vagyoni növekmény kiadása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. január 25. napján meghozott 5.P.22.618/2017/10. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 2.701.704 (Kétmillió-hétszázegyezer-hétszáznégy) forintot és ennek 2017. május 5-től a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát továbbá 818.216 (Nyolcszáztizennyolcezer-kétszáztizenhat) forint együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes apja, **H.J.** az alperesi szövetkezet tagja volt, és 2015. március 24. napján elhunyt. Törvényes örökösei gyermekei, a felperes és testvére, **H.Sz.** voltak. **H.Sz.** a hagyatéki eljárásban örökrészt egyezséggel ingyenesen a felperesre ruházta át. Az örökhagyó hagyatéki ügyében eljáró közjegyző a 2015. október 27. napján meghozott .../2015/21. számú végzésével az örökösök egyezségét jóváhagyta, melyre tekintettel az örökhagyó leltárba vett hagyatékát - köztük a alperes nevenél az örökhagyó nevéen nyilvántartott 75.000 forint névértékű részjegyet, 2.640.000 forint névértékű befektetői részjegyet, a 2014. évi eredmény után nettó 1.153.270 forint osztalékot és 134.887 forint bérjövödelmet - ½ részben törvényes öröklés, ½ részben ajándékozás jogcímén a felperesnek adta át.

A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2.701.703,8 forint, mint vagyonnövekmény, valamint annak 2017. május 5. napjától járó törvényes mértékű kamata megfizetésére, továbbá a már felmerült és jövőben esetlegesen felmerülő perhez kapcsolódó költségei megfizetésére. A perköltség vonatkozásában utalt arra, hogy eddig felmerült költsége (közjegyzői és szakértői díj) jogfenntartással 318.300 forint, valamint 81.100 forint eljárási illeték. Keresete ténybeli alapjaként előadta, hogy az örökhagyó jogutódjaként az alperesi szövetkezetbe nem kívánt belépni, ezért az alperesnek elszámolási kötelezettsége keletkezett vele szemben. A 2016. augusztus 5-én kelt pénzügyi elszámolásában az alperes az örökhagyónak járó bérjövödelemként 134.887 forint, a 75.000 forint névértékű részjegy ellenértékeként 75.000 forint,

2.640.000 forint névértékű befektetői részjegy ellenértékeként 2.640.000 forint, 2014. évi nettó osztalékként 1.153.270 forint, 2015. évi nettó osztalékként 1.843.184 forint fizetési kötelezettségét ismerte el, amit teljesített. Az alperesi alapszabály 2.3.4., 2.3.6. és 2.4.6. pontjaiból következően, a tagsági jogviszony megszűnése esetén a tagot vagy örökösét a részjegy névértéke, valamint az alapszabály elfogadásától a tagsági jogviszony alatt (2008. május 23-2015. március 24.) keletkezett, a részjegy befektetésre jutó saját tőke lekötött tartalékkal csökkentett összege illeti meg, kivéve ha azt a veszteség fedezésére használták fel. Az alperes állítása szerint az örökhagyó tagsági viszonya alatt vagyonnövekedés nem volt, ezért a felperes részére ezen a címen térítés nem jár. A felperes álláspontja szerint, az alapszabály alapján az alperes köteles megfizetni az örökhagyó tagsági viszonya alatt keletkezett, a részjegyekre jutó saját tőke növekedést. A nyitó időpontban - az alapszabály elfogadásának napja (2008. május 23.) - és a záró napon, az örökhagyó halálakor (2015. március 24.) közbenső mérleg nem készült, ezért ennek hiányában a felperes álláspontja szerint a saját tőke növekedés az alperes 2007. és a 2014. évi zárómérleg adatai alapján állapítható meg. Ezekhez képest, téves az alperesnek az a hivatkozása, hogy saját tőke növekedés nem volt, mert az elszámolás esedékességét követően meghozott közgyűlési határozat a növekmény lekötött tartalékba való helyezéséről rendelkezett. A felperes álláspontja szerint, e közgyűlési határozat az elszámolás időpontjában még nem létezett, ezért visszamenőleges hatálya sem volt. Követelése megalapozásaként csatolta az általa kezdeményezett előzetes bizonyítási eljárás során kirendelt szakértő véleményét, mely szerint az örökhagyót halálakor részjegyei alapján 2.701.703,8 forint vagyonnövekmény is megillette.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperes által követelt összeg a hagyatékátadó végzésben nem szerepel, ezért az vele szemben bírósági úton nem érvényesíthető. A hagyatéki eljárásról szóló 2010. évi XXVIII. törvény 3. § (2) bekezdése alapján a hagyatéki eljárást a közjegyző folytatja le és a törvény 83. § (1) bekezdése szerint a hagyatékot is a közjegyző adja át az örökösnek. A felperes nem jelölt meg olyan jogszabályt, mely szerint a hagyatéki eljárásen kívül a hagyaték kiadását közvetlenül bíróság előtt is lehet érvényesíteni. Emellett hivatkozott az alperes arra, hogy a 2015. május 15-i közgyűlési határozat szerint a 2014. évi adózott eredményből 30.000.000 forint osztalékra fizetendő ki és az adott gazdasági évben keletkezett 194.492.000 forint eredménytartalékból fejlesztési projektekre tartalékot képeznek. Ebből következően, az elszámolás időpontjában tőkeemelkedés nem volt, ezért a felperes erre alapított követelése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 130.000 forint perköltséget. Indokolása szerint a kereset alaptalan. A jogvita eldöntésénél az alperesi szövetkezet alapszabályára volt figyelemmel, melyet a 2013. évi CLXXVII. törvény alapján a szövetkezetekről szóló 2006. évi X. törvénnyel együtt kell alkalmazni. Az alperesi szövetkezet alapszabálya a korábbi és a jelenlegi törvényi szabályozással is összhangban van. A részjegy korlátozottan forgalomképes, azt átruházni csak a szövetkezet tagjára vagy a tagként belépő személyre lehet. A felperes az értékpapírnak tekinthető részjegyeket öröklés útján szerezte meg, és ennek folytán keletkezett az alperessel szemben elszámolási igénye. A 2006. évi XI. törvény 51. § (3) bekezdése szerint, az örökös a részjegy névértéke, a jelenleg hatályos Ptk. 3:361. § (1) bekezdése alapján pedig a vagyoni hozzájárulás értéke illeti meg. E jogszabályi rendelkezésekkel összhangban áll az alperes alapszabálya, mely szerint, ha az örökös a szövetkezetbe tagként nem lép be, vele a 2.3.5.-ban foglaltak szerint kell elszámolni. A 2014. évi beszámoló adatai szerint a saját tőke 540.475.000 forint volt, ezzel szemben a jegyzett tőke -137.831.000 forint, a lekötött tőketartalék -208.152.000 forint. Ezekkel a saját tőkét csökkentve, az eredmény 194.492.000 forint. Az alperes 2015. május 15-i közgyűlése arról döntött, hogy ezen összeg lekötött tartalékba

helyezendő, ezáltal az alperesi saját tőke értéke 0 forint, melyből következően a szövetkezet volt tagjának örökösét vagyonnövekmény nem illeti meg.

Nem elfogadható a felperesnek az az érvelése, miszerint ha a közgyűlés előtt a tag elhalálozik, a részére járó vagyonnövekményt ezen időpontra vonatkozó elméleti közbenső mérleg alapján kell megállapítani. A vagyonnövekményről a döntés kizárólag a közgyűlés hatáskörébe tartozik, ami az egész gazdasági évre vonatkozik. A perbeli esetben a vagyonnövekmény lekötött tartalékba helyezéséről a közgyűlés határozott, ezért ennek terhére a felperes javára kifizetés sem teljesíthető. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Pervesztességére figyelemmel a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (6) bekezdése szerint megállapított perköltséget a felperes köteles az alperesnek megfizetni.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben kérte, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatva kötelezze az alperest 2.701.703,8 forint vagyonnövekmény, valamint annak 2017. május 15-től számított törvényes mértékű kamata és felmerült költségei megfizetésére. Fellebbezése indokolásában kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében a csatolt igazságügyi szakértő véleményét és tanúvallomását bizonyítékként nem értékelte, továbbá a követeléssel kapcsolatban egyes hivatkozásai az alperesi alapszabálytól eltérőek, illetve tévesek. Mindezekre tekintettel, összességében az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül állapította meg és abból téves jogi következtetést vont le. A peres eljárást megelőző eljárásban a közjegyző igazságügyi szakértőt rendelt ki, aki véleményében egyértelműen megállapította az örökagyót illető vagyonnövekmény mértékét, amit számításokkal is alátámasztott. E szakértői véleményt az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta és döntése alapjául nem fogadta el, mellyel kapcsolatban azonban ítélete indokolása semmiféle kifogást, annak mellőzését megalapozó ténytet nem tartalmaz. Téves az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy a 2006. évi X. törvény 51. § (3) bekezdése szerint és a jelenleg hatályos Ptk. 3:361. § (1) bekezdése alapján a tag jogutódját a tag vagyoni hozzájárulásának értéke illeti meg és az alperesi alapszabályi rendelkezésekkel összhangban áll. A 2006. évi X. törvény 51. § (3) bekezdése, valamint a jelenleg hatályos Ptk. 3:351. § (1) bekezdése szerint, a tagsági jogviszony megszűnése esetén a tagot vagy jogutódját a vagyoni hozzájárulás értéke, valamint a tagsági jogviszony időtartama alatt keletkezett, a vagyoni hozzájárulásra jutó saját tőke - lekötött tartalékkal csökkentett - összege illeti meg, abban az esetben, ha az a veszteség fedezésére nem került felhasználásra.

Az ítélet indokolásával szemben, az alapszabály 2.3.5. pontja nem a kifizetendő összegről, hanem csupán arról rendelkezik, hogy a részjegy névértékét a tagsági viszony megszűnését követően mikor kell kifizetni. Valójában az elszámolás rendjét a határidőkkel egyetemben a 2.3.4., a 2.3.5., a 2.3.6., a 2.4.4. és a 2.4.6. pontok együttesen szabályozzák, melyek szerint a tagsági jogviszony megszűnése vagy megszüntetése esetén a volt tagot a részjegy névértéke, valamint az alapszabály elfogadásától a tagsági jogviszony alatt keletkezett, a részjegyre jutó saját tőke lekötött tartalékkal csökkentett összege illeti meg, kivéve akkor, ha az itt megjelöltek egészét a szövetkezet a veszteség fedezésére használta fel. A vagyonnövekmény meghatározásához csak hiteles, közzétett dokumentumot lehet elfogadni, ezért az alperes 2014. évre vonatkozó beszámolójával közzétett mérleg, a hozzá kapcsolódó kiegészítő melléklet, eredménykimutatás, könyvvizsgálói jelentés és a közgyűlési határozatról szóló kivonat lehet az irányadó. Ezekben azonban az alperes állításával szemben nem szerepel a lekötött tartalék képzése, így az az elszámolásnál figyelembe nem vehető. A lekötött tartalék képzése sem szolgálhat az elszámolás alapjául, ugyanis az erről rendelkező közgyűlési határozat az örökagyó halálát követően született.

Általa bevallottan az alperes azért hozta létre a lekötött tartalékot, hogy azt ne lehessen felosztani. Ezzel összefüggésben téves az elsőfokú bíróságnak az a hivatkozása, miszerint az alperes az adózott jövedelem, nyereség egy részét helyezte lekötött tartalékba azzal, hogy az fejlesztési célokra használható fel. Az alperes nem a nyereség egy részét, hanem az osztalék fedezete után fennmaradó teljes összeget helyezi lekötött tartalékba, évről évre. Ennek köszönhető, hogy a 2014. december 31-i 208.152.000 forint lekötött tartalék 2015. december 31-re 423.424.000 forintra, 2016. december 31-re 535.152.000 forintra növekedett. A rendelkezésre álló információk alapján, a lekötött tartalék felhasználása nagyságrendileg kisebb mértékű, ami alapján feltételezhető, hogy a lekötött tartalékképzés kisebb részben szolgál fejlesztési célokat, az nagyobb részét azt célozza, hogy a vagyonnövekményt ne lehessen felosztani. Mindezek mellett, az alperesnek az az álláspontja, hogy a szövetkezet a folyamatos működése és a fejlődés biztosítása érdekében a vagyont nem osztja fel, nem jelenti azt, hogy a kilépő tag számára nem lehet, nem kell a vagyonnövekményt kifizetni. A szövetkezeti tagság lényege éppen az, hogy a tagok a gazdasági és társadalmi működést biztosítsák. Amennyiben a szövetkezet a vagyonnövekményt a kilépő tag számára nem fizeti ki, azt jelenti, hogy a helyébe lépő új tag, illetve a szövetkezet tagjainak vagyona idővel egyre nagyobb lesz, ami méltánytalan. A szövetkezet szelleméből következik, hogy a kilépő tag elvileg nem járhat rosszabbul, mintha a szövetkezet jogutód nélkül szűnne meg. Az alperes saját tőkéje 2014. december 31-én 540.475.000 forint volt, melynek a felperesi követelés kevesebb, mint 0,5%-át teszi ki, ezért ennek kifizetése, működését nyilvánvalóan nem veszélyezteti. Az elsőfokú ítélet azt sugallja, illetve a részjegyre úgy tekinti, mintha az bármely időpontban aktuális árfolyamon beváltható lenne, ami téves.

Az alperes ellenkérelmében kérte, hogy az ítélet tábla a pert szüntesse meg, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezése mellett és kötelezze a felperest a másodfokú perköltség megfizetésére. Álláspontja szerint, a felperes követelése tulajdonképpen hagyaték kiadására irányul, hagyatékot azonban csak közjegyző adhat át. A perbeli követelés a jogerős hagyatékátadó végzésben nem szerepel, ezért azt a felperes bíróság előtt nem érvényesítheti.

A fellebbezés alapos.

Téves az alperesnek az, az álláspontja, hogy kifejtett indokai alapján a felperesi követelés a bíróság előtt nem érvényesíthető. A Ptk. szabályai szerint az öröklés ipso iure, az örökös az öröklés megnyílásával (az örökhagyó halálával) a hagyatékot vagy annak neki jutó részét vagy meghatározott tárgyát - elfogadás vagy bármely más jogcselekmény nélkül - megszerzi (Ptk. 7:87. §). A 2010. évi XXXVIII. törvény (Hetv.) 1. §-ának rendelkezéséből kitűnően, a hagyatéki eljárás célja, hogy az ember halálával bekövetkező hagyatékátzárlást - az örökösöként érdekelt személyeknek és a hagyaték egyes vagyontárgyaira, vagyoni részhányadára való öröklési jogcímüknek a megállapításával - biztosítsa. Mindezekből következően, a hagyatékátadó végzés a hagyatékra jogokat nem keletkeztet, hanem csupán utóbb tanúsítja az örökhagyó halálával már bekövetkezett jogváltozást. A perbeli esetben a hagyatékátadó végzés tanúsítja, hogy a felperes 1/2 részben örökölte az örökhagyó hagyatékát, míg a hagyaték másik 1/2 részét, az annak öröklésére jogosult testvérével kötött, a közjegyző által jóváhagyott (a bíróság által jóváhagyott egyezséggel azonos hatályú Hetv. 12. §) egyezséggel szerezte meg, melyből következően, az örökhagyó szövetkezeti tagságából eredő teljes követelés érvényesítésére jogosult, ami az alperes álláspontjával szemben, kizárólag bírósági úton érvényesíthető.

Az elsőfokú bíróság megjelölésétől (2.3.5.) eltérően, az alperesi alapszabály 2.3.4. pontja rendelkezik a 2006. évi X. törvény 2014. március 14-ig hatályos 51. § (3) bekezdésével, valamint a 2015. március 15-től hatályos 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:361. § (1) bekezdésével összhangban az

elszámolásról, mely szerint: a tagsági viszony megszűnése, vagy megszüntetése esetén a volt tagot a részjegy névértéke, valamint az alapszabály elfogadásától a tagsági viszonya alatt keletkezett, a részjegyre jutó saját tőke lekötött tartalékkal csökkentett összege megilleti - kivéve, ha az itt megjelöltek egészét a szövetkezet a veszteség fedezésére használta fel. Az alapszabály elsőfokú bíróság által hivatkozott 2.3.5. pontja kizárólag a részjegy névértéke kifizetésének határidejéről rendelkezik.

Az alapszabály elszámolásra vonatkozó 2.3.4. pontjának tartalmából következően, a volt tagot, illetve a tag halála esetén a szövetkezetbe be nem lépő jogutódját, a részjegy névértékén felül további térítés akkor illeti meg, ha a tag tagsági viszonya alatt a saját tőke lekötött tartalékkal csökkentett összege növekedett, ami az alperesnek a felperessel való elszámolás kezdő és végső időpontjában fennálló pénzügyi helyzete alapján lenne pontosan megítélhető. Az elszámolás tekintetében a kezdő időpont az alperes 2006. évi X. törvénynek megfelelő alapszabály 2008. május 23-i közgyűlésen való elfogadása, záró időpontja pedig az örökhagyó 2015. március 24-én bekövetkező halála. A felperes követelése megalapozására, bizonyítékként hivatkozott az előzetes bizonyítás során kirendelt szakértő véleményére. A szakvéleményből kitűnően a szakértő, arra tekintettel, hogy az elszámolási időszak kezdő és végső időpontja is év közbeni, a saját tőke változását a kezdő és végső időpont előtti év végi mérlegek adatai alapján ítélte meg, melyekből következően, megítélése szerint az örökhagyó tagsági viszonya idején keletkezett saját tőke növekmény 137.156.000 forint, melyből az örökhagyó részjegyeire jutó növekmény érték 2.701,703,8 forint. Az elsőfokú bíróság a 2017. október 17-i tárgyaláson hozott végzésében felhívta az alperest a szakvéleménnyel kapcsolatos kérdései, észrevételei, továbbá bizonyítási indítványai előterjesztésére. E felhívásra előterjesztett, 5. sorszám alatti beadványában az alperes a szakvéleménnyel kapcsolatos konkrét kifogásként arra hivatkozott, hogy az elszámolás kezdő időpontjában kiinduló adatként a 2007. év végi mérleg adatai nem elfogadhatók, mert a 2006. évi X. törvény (Sztv.) 106. § (8) bekezdése alapján a vagyonnövekmény számítása tekintetében a kezdő nap az alapszabály elfogadásának napja, ami a perbeli esetben 2008. május 23. Erre tekintettel a vagyonnövekmény csak a 2008. év gazdálkodásáról készített beszámoló (mérleg) elfogadásától és annak adatai alapján ítélt meg. Mindezek mellett, álláspontja szerint, a felperesi jogelőd halála időpontjára (2015. március 24.) tekintettel, a vagyoni hozzájárulására jutó összeg a halálát megelőző, 2014. évi mérleg, és annak alapján készített beszámoló elfogadásával kapcsolatos közgyűlési határozat alapján állapítható meg. Az alperes közgyűlése 2015. május 15-én fogadta el a 2004. évi gazdálkodásról készített mérleget és beszámolót, melyhez kapcsolódóan döntött 194.492.000 forint lekötött tartalékba való helyezéséről, melyből következően az örökhagyó halálakor nem volt megtérítendő vagyonnövekmény.

Az alperes a felperesi követelés jogalapját nem vitatta, nyilatkozataiból kitűnően a keresetet összecszerűségében vitatva, a vagyonnövekményt tagadva kérte elutasítani. Az elsőfokú bíróság, lényeges eljárási szabályt sértve elmulasztotta a per elbírálására alkalmazandó 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (3) bekezdése szerint a feleket előzetesen tájékoztatni a jogvita eldöntése érdekében bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről. Erre tekintettel a keresetet alaptalanul utasította el arra alapítva, hogy mivel az alperes 2015. május 15-i közgyűlési határozatával a 2014. évi mérleg szerinti 74.586.000 forint eredménytartalék és 119.906.000 forint mérleg szerinti eredmény lekötött tartalékba helyezéséről rendelkezett, az örökhagyó halálakor a 2008. évi eredményhez képest saját tőke növekedés nem volt, a felperest vagyonnövekedés címén kifizetés nem illeti meg.

Az alperes a másodfokú eljárásban tett nyilatkozatában a felperesi követelést összecszerűségében nem vitatta, annak fenntartásával, hogy jogában állt a tőkeösszeget lekötött tartalékba helyezni.

Ebből következően, az elsőfokú eljárás során az 5. sorszám alatt előterjesztett beadványában foglaltaknak megfelelően fenntartotta azt az álláspontját, hogy az örökhagyó tagsági viszonya 2015. március 24-i megszűnése ellenére a saját tőke növekedést a szakértői véleménnyel egyezően a 2014. év végi mérleg adatai alapján, de a szakértő számításával szemben, a 2014. évi beszámoló elfogadásával kapcsolatos, 194.492.000 forint lekötött tartalékba helyezésről rendelkező közgyűlési határozat figyelembevételével kell megállapítani. Az alperes ezen számítási elve nem elfogadható, mert ha a saját tőke növekedése általa elismerten a 2014. év végi mérleg adatai alapján, a 2014. december 31-i vagyoni helyzet szerint ítélandó meg, az adott időpontban a 74.586.000 forint eredménytartalék és 119.906.000 forint mérleg szerinti eredmény saját tőke. Ezen összegeknek a 2015. május 15-i közgyűlési határozattal lekötött tartalékba helyezése a 2015. gazdasági évre vonatkozó rendelkezés, melyből szükségszerűen következik, hogy azok a 2014. december 31-i időpontban még nem minősülnek lekötött tartaléknak. A 2014. december 31-i mérleg adatai alapján a saját tőke (540.745.000 forint) a jegyzett tőke (137.831.000 forint) és a lekötött tartalék (208.152.000 forint) levonásával 194.762.000 forint. A 2006. évi X. törvény 106. § (8) bekezdése szerint, a szervezetekről szóló 1992. évi I. törvény alapján működő szervezeteknél a részjegy, befektetői részjegy, átalakított befektetői részjegy névértékén felül, az ezekre jutó saját tőke lekötött tartalékkal csökkentett és a veszteség fedezésére be nem vont azon összegét, amely a szervezetet a törvénynek megfelelő alapszabály-módosítása előtt keletkezett, a szervezet lekötött tartalékába kell helyezni. Ebből következően, helytálló az alperesnek az a hivatkozása, hogy a saját tőke növekedésének megítélésénél a 2007. év végi mérleg adatai figyelembe nem vehetők, ezért az elszámolás vonatkozásában a viszonyítási alap a 2008. év végi mérleg adatok. Az alperes felperesnek címzett, az elszámolással kapcsolatos 2015. december 15-én kelt leveléből kitűnően, a 2008. évi végi mérleg szerint saját tőke jegyzett tőkével és lekötött tartalékkal csökkentett értéke 44.905.000 forint volt. Ezt levonva a 2014. december 31-i mérleg szerinti, a jegyzett tőkével és lekötött tartalékkal csökkentett 194.762.000 forint saját tőkéből, a saját tőke növekedés 149.857.000 forint, ami több, mint amit az előzetes bizonyítás során kirendelt szakértő számítása alapjául kimutatott.

A kifejtettek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta és a keresettel egyezően kötelezte az alperest 2.701.704 forint, annak 2017. május 5-től járó törvényes mértékű kamata, továbbá a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes perrel felmerült együttes első- és másodfokú perköltsége (szakértői díj, lerótt elsőfokú eljárási és fellebbezési illeték, a képviselővel felmerült, a pertárgy értéke alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és a 3. § (5) bekezdése szerinti ügyvédi munkadíj) megfizetésére.

Budapest, 2018. június 28.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

. Hegedűs Mária s.k.
előadó bíró

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
bíró